

Nora Roberts

De obsessie

Naomi heeft haar verleden eindelijk een plaats gegeven.
Begint de nachtmerrie opnieuw?

1

29 augustus 1998

Ze wist niet wat haar had gewekt, en hoe vaak ze die nacht ook opnieuw beleefde en waar die nachtmerrie haar ook achtervolgde, ze zou het ook nooit weten.

De zomerhitte veranderde de lucht in een vochtige, pruttelende brei die rook naar zweet en drijfnat groen. De zoemende ventilator op haar ladekast verplaatste de lucht wel, maar toch had ze het gevoel dat ze in de stoom van een pan kokend water lag.

Maar ze was eraan gewend om 's zomers op klamme lakens te liggen, met de ramen wijd open zodat ze het onophoudelijke getsjirp van de cicaden hoorde en vergeefs hoopte dat er tenminste een zacht briesje zou gaan waaien.

Ze was niet wakker geworden van de hitte en ook niet van het zachte gerommel van een onweersbui die zich in de verte opbouwde. Naomi had liggen slapen, maar ze was nu opeens klaarwakker, alsof iemand haar wakker had geschud of vlak bij haar oor haar naam had geroepen.

Ze zat rechtop in bed en knipperde met haar ogen in het donker, maar ze hoorde niets, alleen het gezoem van de ventilator, het hoge getsjirp van de cicaden en de lome, herhaalde kreet van een uil. Al deze zomerse plattelandsgeluiden kende ze even goed als haar eigen stem, dus had niets daarvan die vreemde kleine beklemming in haar keel kunnen veroorzaken.

Maar nu ze wakker was voelde ze de hitte; alsof iemand verband in warm water had gedompeld en haar daar helemaal in had gewikkeld. Ze wenste dat het ochtend was zodat ze, voordat iemand wakker werd, naar buiten kon sluipen om verkoeling te zoeken in de kreek.

Eerst de klusjes, dat was de regel. Maar het was zo verschrikkelijk

warm! Ze had het gevoel dat ze de lucht als een gordijn opzij moest schuiven om zelfs maar een stap te kunnen zetten. En het was zaterdag (zodra het ochtend was in elk geval) en op zaterdag versoepelde mama de regels soms een beetje, als papa in een goede bui was.

Toen hoorde ze het gerommel van onweer. Blij stond ze op en rende naar het raam. Ze was dol op storm, op de manier waarop de wind door de bomen wervelde en kolkte, en ze hield van de bliksemschichten en de spookachtige hemel.

En misschien bracht deze storm wel regen en wind en koelere lucht.

Misschien.

Ze ging in haar 'Sabrina de heks'-t-shirt op haar knieën zitten, met haar armen op de vensterbank en haar blik gericht op het stukje maan dat door de hitte en de wolken heen vaag zichtbaar was.

Misschien.

Dat wenste ze – een meisje dat al over twee dagen twaalf werd en nog steeds in wensen geloofde. Een hevige storm, dacht ze, met gevorkte bliksemflitsen en donderend onweer. En een heleboel regen.

Ze sloot haar ogen, hief haar gezicht en probeerde de lucht op te snuiven. Daarna liet ze haar kin op haar handen rusten en keek naar de schaduwen.

Weer wenste ze dat het ochtend was. En omdat wensen niets kostte, wenste ze dat het de ochtend van haar verjaardag was. Ze wilde heel graag een nieuwe fiets, heel, héél erg graag, en ze had heel, héél veel hints gegeven.

Ze zat op haar knieën en wenste dat het ochtend was; een lang en onhandig meisje dat nog geen borsten kreeg, hoewel ze dat elke dag controleerde. Door de warmte plakten haar haren in haar nek. Omdat ze dat vervelend vond, duwde ze ze omhoog en opzij, en liet ze over een schouder vallen. Ze wilde het kort laten knippen, erg kort, zoals op een plaatje in het sprookjesboek dat haar grootouders haar hadden gegeven voordat ze elkaar niet meer mochten zien.

Maar papa zei dat meisjes lang haar hoorden te hebben, en jongens kort haar. Dus had haar broertje een stekeltjeskapsel gekregen bij Vick's Barbershop in de stad en moest zij haar min of meer blonde haar achterover in een paardenstaart binden.

Maar Mason werd gruwelijk verwend, vond ze, omdat hij de jongen was. Hij had voor zijn verjaardag een basketbalring én een schoolbord gekregen, met een officiële Wilson-basketbal. Hij mocht ook meedoen aan Little League-honkbal – iets wat volgens papa's regels alleen iets voor jongens was – en omdat hij drieëntwintig maanden jonger was (iets wat zij hém nooit liet vergeten) had hij lang niet zoveel klusjes als zij.

Dat was niet eerlijk, maar als ze dat zou zeggen kreeg ze alleen maar meer klusjes en liep ze de kans tv-privileges kwijt te raken.

Maar dat zou ze allemaal niet eens belangrijk vinden als zij die nieuwe fiets kreeg.

Ze zag een doffe flits, niet meer dan een vage bliksemschicht laag aan de hemel. Het komt wel, zei ze tegen zichzelf. Haar wensstorm zou komen, en koelte en regen brengen. Als het regende en regende en regende, hoefde zij geen onkruid te wieden.

Door die gedachte vrolijkte ze zo op dat ze de volgende flits bijna miste.

Geen bliksemflits deze keer, maar de lichtstraal van een zaklamp.

Eerst dacht ze dat er iemand rondsloop, dat er iemand probeerde in te breken. Ze wilde opstaan en naar haar vader rennen.

Maar toen zag ze opeens dat het haar vader was. Hij liep van het huis naar de bomen; hij bewoog zich snel en zeker in het licht van zijn zaklamp.

Misschien ging hij naar de kreek om af te koelen. Als zij er ook naartoe ging, werd hij vast niet kwaad. Als hij in een goede bui was, zou hij erom lachen.

Ze dacht niet verder na, pakte haar teenslippers, stopte haar zaklampje in haar zak en haastte zich haar kamer uit, muisstil.

Ze wist welke traptreden kraakten – dat wisten ze allemaal – en die vermeed ze uit gewoonte. Papa vond het niet prettig als zij of Mason stiekem naar beneden ging om na bedtijd nog iets te drinken.

Ze trok haar teenslippers pas bij de achterdeur aan. Daarna duwde ze de deur net ver genoeg open, voordat hij kon kraken, om naar buiten te glippen.

Even dacht ze dat ze het licht van de zaklamp kwijt was, maar toen zag ze het weer en rende erachteraan. Ze zou zich op de achtergrond houden tot ze wist in wat voor bui haar vader was.

Maar hij liep bij de ondiepe kreek vandaan en ging verder het bos in dat aan dat stukje land grensde.

Waar zou hij naartoe gaan? Ze werd voortgedreven door haar nieuwsgierigheid en door de bijna duizeligmakende opwinding doordat ze midden in de nacht door het bos sloop. Het zachte gerommel en de bliksemflitsen maakten alles alleen maar nóg avontuurlijker.

Ze was niet bang, ook al was ze nooit eerder zo diep het bos in geweest; dat was verboden. Haar moeder zou haar een pak slaag geven als ze werd betrapt, dus zou ze zich niet laten betrappen.

Haar vader liep snel en zeker, dus hij wist waar hij naartoe ging. Ze hoorde dat zijn laarzen het oude, droge blad op het pad pletten, dus hield zij haar pas in. Het zou niet goed zijn als hij haar hoorde.

Iets krijste, waar ze even van schrok. Ze moest haar hand voor haar mond slaan om haar gegiechel te smoren. Het was maar een uil, die op jacht was.

De wolken dreven voort, bedekten de maan. Ze struikelde bijna toen ze met haar blote teen tegen een steen stootte, en weer sloeg ze haar hand voor haar mond, nu om haar kreet van pijn binnen te houden.

Haar vader bleef staan, waardoor haar hart op hol sloeg. Ze bleef roerloos staan en hield haar adem in. Nu pas vroeg ze zich af wat ze moest doen als hij zich omdraaide, als hij naar haar toe liep. Dan kon ze niet wegrennen, dacht ze, want dat zou hij zeker horen. Misschien kon ze dan van het pad af sluipen en zich in de struiken verstoppelen. En dan maar hopen dat daar geen slapende slangen waren.

Toen hij doorliep, bleef ze staan. Ze dacht dat ze eigenlijk terug moest, voordat ze echt in de problemen kwam. Maar het licht was net een magneet en trok haar aan.

Even bewoog de lichtstraal op en neer. Ze hoorde iets ratelen en schrapen, iets kraakte net zoals de achterdeur.

Toen verdween het licht.

Ze stond in het dichte, donkere bos en haalde oppervlakkig adem. De koude rillingen liepen haar over de rug, ondanks de hete, zware lucht. Ze zette een stap achteruit, toen twee, omdat ze de sterke aandrang voelde om weg te rennen.

Opnieuw was daar die beklemming in haar keel, zo scherp dat ze am-

per kon slikken. En het donker, al dat donker leek zich om haar heen te wikkelen – te strak.

Ren naar huis, rennen! Kruip weer in bed, doe je ogen dicht. Het stemmetje in haar hoofd klonk even hoog en schrill als de cicaden.

‘Schijterd!’ fluisterde ze en ze sloeg haar armen om haar lichaam om moed te vatten. ‘Wees niet zo’n schijterd.’

Ze kroop naar voren, bijna op de tast. Weer dreven de wolken verder en in het kleine beetje maanlicht zag ze de omtrekken van een ruïne.

Dat lijkt wel een oude hut, dacht ze, die was afgebrand zodat alleen delen van het fundament en een oude schoorsteen waren overgebleven.

Haar angst maakte plaats voor fascinatie: voor de vormen, de grijze tinten, de manier waarop het vage maanlicht over de verschroeide stenen speelde, het zwartgeblakerde hout.

Opnieuw wenste ze dat het ochtend was, zodat ze dit kon onderzoeken. Als zij hier zodra het licht was weer naartoe sloop zou het háár plekje kunnen zijn. Een plekje waar ze haar boeken naartoe kon brengen en kon lezen, zonder dat haar broertje haar treiterde. En waar ze kon zitten tekenen, of gewoon kon zitten dromen.

Ooit had hier iemand gewoond, dus misschien waren er wel geesten. Dat idee was pas echt opwindend. Ze zou het geweldig vinden om een geest te ontmoeten.

Maar waar was haar vader gebleven?

Ze dacht weer aan het geratel en het gekraak. Misschien was dit zoiets als een andere dimensie, en had hij daar een deur naartoe geopend en was hij erdoor gegaan.

Hij had geheimen; ze nam aan dat dat voor alle volwassenen gold. Geheimen die ze voor iedereen verborgen hielden, geheimen waardoor ze een harde blik in hun ogen kregen als je de verkeerde vragen stelde. Misschien was hij een ontdekkingsreiziger, iemand die via een magische deur naar een andere wereld reisde.

Hij zou het niet prettig vinden dat ze dit dacht, omdat andere werelden, net als geesten en tienerheksen, niet in de Bijbel voorkwamen. Maar misschien zou hij het niet prettig vinden dat ze dit dacht omdat het wáár was.

Ze waagde nog een paar stappen naar voren en luisterde scherp of ze

iets hoorde. Maar ze hoorde alleen het onweer dat dichterbij kwam.

Toen ze opnieuw haar teen stootte, ontsnapte haar een kreetje van pijn. En ze hinkte op één been tot de pijn minder werd. Stomme steen, dacht ze, en ze keek naar beneden.

In het vage maanlicht zag ze geen steen, maar een deur. Een deur in de grond! Een luik, dat kraakte als het openging. Misschien een magisch luik.

Ze liet zich op handen en knieën zakken, streek er met haar handen overheen, en kreeg een splinter in haar vinger.

Je kreeg geen splinters van een magisch luik. Het was maar een oude koelkelder, of een stormkelder. Maar hoewel ze teleurgesteld op haar wijsvinger zoog, was er toch een luik in de grond in het bos vlak bij een oude, afgebrande hut.

En haar vader was erin verdwenen.

Haar fiets! Misschien had hij haar fiets daarbeneden verstopt en zette hij hem nu in elkaar. Met het risico dat ze nog een splinter kreeg, legde ze haar oor tegen het hout en kneep haar ogen dicht zodat ze beter kon horen.

Ze dacht dat ze hoorde dat hij rondliep en haar fiets in elkaar zette. En hij maakte een soort kreunend geluidje. In gedachten zag ze dat hij haar nieuwe fiets in elkaar zette, prachtig glanzend en nieuw en rood, en dat zijn grote handen het juiste stuk gereedschap pakten en dat hij tussen zijn tanden floot, zoals hij altijd deed als hij ergens mee bezig was.

Hij was daarbeneden en deed iets speciaals, alleen voor haar. Ze zou een hele maand niet klagen (in gedachten) over de klusjes die ze moest doen.

Hoeveel tijd kostte het om een fiets in elkaar te zetten? Ze zou snel terug naar huis moeten gaan, zodat hij niet zou weten dat ze hem was gevolgd. Maar ze wilde haar fiets echt, echt, écht graag zien. Eventjes maar.

Ze liep een stukje bij het luik vandaan, kroop naar de verbrande hut en hurkte achter de oude schoorsteen. Daar zou hij niet veel tijd voor nodig hebben, hij was heel handig. Als hij wilde zou hij zijn eigen fiet-senwerkplaats kunnen hebben; hij werkte alleen maar bij het kabelbedrijf in Morgantown om zeker te weten dat hij zijn gezin kon onderhouden. Dat zei hij heel vaak.

Ze keek op toen het weerlichtte – de eerste gevorkte bliksem – en de donderslag die erop volgde klonk meer als een knal dan als gerommel. Ze had naar huis moeten gaan, dat was zo, maar ze kon nu niet meer terug. Hij kon elk moment naar buiten komen en dan zou hij haar zeker zien. Als hij haar nu betraptte, zou ze geen glanzende, rode fiets voor haar verjaardag krijgen.

Wanneer de storm losbarstte, werd ze alleen maar nat, dat was alles. En dan koelde ze een beetje af.

Ze zei tegen zichzelf dat hij nog maar vijf minuten binnen zou blijven, en toen de minuten verstreken dat hij nog eens vijf minuten langer bleef.

Toen moest ze plassen. Ze probeerde het in te houden, het te negeren, het terug te dringen, maar uiteindelijk gaf ze het op en kroop ze verder naar achteren, terug tussen de bomen.

Ze rolde met haar ogen, deed haar broekje naar beneden en ging met haar voeten uit elkaar staan om te voorkomen dat ze zichzelf nat zou spatten. Daarna schudde ze en schudde ze tot ze niet nog droger kon worden. Net toen ze haar broekje weer omhoog wilde trekken, ging het luik krakend open.

Ze verstijfde, met haar broekje om haar knieën en haar blote billen een paar centimeter boven de grond. Ze perste haar lippen op elkaar om haar adem in te houden.

In het licht van de volgende bliksemflits zag ze hem: hij keek met een woeste blik haar kant op. Zijn korte haar leek bijna wit in het felle licht en hij ontblootte zijn tanden in een kwaadaardige grijns.

Toen ze hem zó zag, en bijna verwachtte dat hij zijn hoofd achterover zou gooien en zou gaan huilen als een wolf, sloeg haar hart op hol omdat ze voor het eerst in haar leven echt bang was.

Toen hij over zijn lichaam wreef, daarbeneden, begonnen haar wangen te branden. Daarna sloeg hij met een echoënde klap het luik dicht. Hij schoof de grendel ervoor, een hard, schrapend geluid waar ze de rillingen van kreeg. Haar benen trilden door die ongemakkelijke hurkhouding terwijl hij een dikke laag oud blad op het luik gooide.

Hij bleef nog even staan en o, weer was daar die knetterende bliksem, en de lichtstraal van zijn zaklamp scheen op het luik. In dat licht tekende

zijn gezicht zich scherp af en door zijn lichte, korte haar leek zijn hoofd een schedel met donkere ogen, ziellose gaten.

Hij keek om zich heen en één afschuwelijk moment was ze bang dat hij haar zou zien. Deze man, dat wist ze heel zeker, zou haar kwaad doen, hij zou haar met zijn handen en vuisten bewerken zoals de vader die zijn gezin onderhield nooit eerder had gedaan.

Met een zachte, hulpeloze snik dacht ze: alsjeblieft, papa. Alsjeblieft.

Maar hij draaide zich om en liep met lange, zekere stappen terug naar huis.

Ze bewoog geen enkele trillende spier tot ze niets meer hoorde, alleen de nachtelijke geluiden en het eerste zuchtje wind. De storm kwam eraan, maar haar vader was verdwenen.

Ze trok haar broekje omhoog, ging rechtop staan en wreef over haar tintelende benen.

De maan was niet meer te zien en al haar avontuurlijke gevoelens hadden plaatsgemaakt voor een afschuwelijke angst.

Maar haar ogen waren nu zo aan het donker gewend dat ze terug kon lopen naar het met bladeren bedekte luik. Dat zag ze alleen omdat ze wist dat het er was.

Ze hoorde haar eigen ademhaling die wegdreef op een briesje. Het briesje bracht koele lucht, maar nu verlangde ze naar warmte. Haar boten voelden koud, alsof het winter was, en haar hand trilde toen ze de dikke laag bladeren wegveegde.

Ze keek naar de grendel, dik en verroest, waarmee het oude houten luik was afgesloten. Ze streek er met haar vingers overheen, maar wilde het nu niet openmaken. Ze wilde weer in haar eigen bed liggen, veilig. Ze wilde dat beeld van haar vader niet zien, die woeste blik.

Toch trokken haar vingers aan de grendel, en toen hij niet meegaf gebruikte ze haar handen. Ze klemde haar tanden op elkaar toen het luik met een schrapend geluid openging.

Ze zou haar fiets zien, zei ze tegen zichzelf terwijl er een loodzwaar gewicht op haar borst drukte. Haar glanzende, rode verjaardagsfiets. Die zou ze daar vinden.

Langzaam tilde ze het luik op en keek naar beneden, waar het donker was.

Ze slikte moeizaam, haalde haar kleine zaklamp uit haar zak en klauwde in het licht van het smalle lichtstraaltje via de ladder naar beneden.

Opeens was ze bang dat het gezicht van haar vader in de opening zou verschijnen. Met die woeste en afschuwelijke blik in zijn ogen. En dat het luik dichtviel, haar opsloot. Ze klom bijna weer naar boven, maar toen hoorde ze het gesnik.

Ze verstijfde op de ladder.

Daarbeneden was een dier. Waarom zou haar vader beneden een dier hebben? Een puppy? Was dat haar verjaardagsverrassing? De puppy die ze altijd had gewild, maar niet mocht hebben? Zelfs Mason kreeg geen puppy, hoe hij er ook om smeekte.

Met tranen in haar ogen zette ze haar voeten op de aarden vloer. Ze zou moeten bidden om vergeving voor de afschuwelijke gedachten – net als daden konden gedachten ook zondig zijn – die ze over haar vader had.

Ze zwaaide rond met haar zaklamp, haar hart vol verbazing en vreugde – de laatste keer dat ze dat gevoel in veel te lange tijd zou ervaren. Maar toen ze de kooi zag en verwachtte dat daar een jankende puppy in zou zitten, zag ze een vrouw.

Haar ogen waren wijd open en glansden door de tranen die eruit stroomden. Ze maakte afschuwelijke geluiden achter de tape over haar mond. Ze had snijwonden en blauwe plekken op haar gezicht en keel. Ze droeg geen kleren, helemaal niks, maar ze probeerde zichzelf niet te bedekken.

Dat kon ze niet, ze kon zichzelf niet bedekken. Haar handen waren vastgebonden met touw, bebloed door de schaafwonden op haar polsen, en het touw zat vast aan een metalen stang achter de oude matras waar ze op lag. Haar benen waren ook vastgebonden, bij de enkels, en wijd gespreid.

Die afschuwelijke geluiden hielden aan, dreunden in Naomi's oren, kolkten in haar buik.

Als in een droom liep ze naar voren. Nu hoorde ze een dof geluid, alsof ze te lang onder water was geweest en niet terug kon naar het oppervlak. Haar mond was zo droog dat de woorden moeizaam uit haar keel kwamen. 'Niet schreeuwen. Niet schreeuwen, oké? Straks hoort hij je en dan komt hij terug. Oké?'

De vrouw knikte, met een smekende blik in haar gezwollen ogen.

Naomi wrikte haar nagels onder de rand van de tape. ‘Je moet stil zijn,’ fluisterde ze, met trillende vingers. ‘Wees alsjeblijft stil.’ En ze trok de tape los.

Het maakte een afschuwelijk geluid en liet een rauwe, rode plek achter, maar de vrouw schreeuwde niet.

‘Alsjeblieft!’ Haar stem klonk als een roestig scharnier. ‘Help me alsjeblieft! Laat me hier alsjeblieft niet achter!’

‘Je moet hier weg, je moet snel zijn!’ Nogmaals keek Naomi naar het kelderluik. Stel dat hij terugkwam? O mijn god, stel dat die woeste man die op haar vader leek terugkwam?

Ze probeerde het touw los te maken, maar de knopen zaten te strak. Gefrustreerd wreef ze in haar handen, maar draaide zich toen om.

In het licht van haar kleine zaklamp zag ze een fles sterkedrank – door haar vaders regels verboden in hun huis – en nog meer touw, opgerold, klaar voor gebruik. Een oud laken, een lantaarn. Tijdschriften met naakte vrouwen op de omslag, een camera en nee, o nee! Op de muur foto’s van vrouwen, net zoals deze vrouw, naakt en vastgebonden en bebloed en bang.

En vrouwen die staarden met dode ogen.

Een oude stoel, en blikken en potten met eten op een plank die aan de muur was gespijkerd. Een berg vodden – nee kleren, gescheurde kleren – en de vlekken die erop zaten waren bloed.

Ze kon het bloed ruiken.

En messen. Heel veel messen.

Terwijl ze zich afsloot, zich afsloot voor al het andere, pakte Naomi een van de messen en begon de knoop door te zagen. ‘Je moet stil zijn, stil zijn.’

Ze raakte vlees, maar de vrouw schreeuwde het niet uit.

‘Schiet alsjeblieft op, alsjeblieft!’ De vrouw verbeet een snik toen haar armen los waren, en die armen trilden toen ze probeerde ze te laten zakken. ‘Het doet pijn. O mijn god, wat doet het pijn.’

‘Niet aan denken, gewoon niet aan denken. Het doet meer pijn als je eraan denkt.’ Het doet pijn, ja, het doet pijn om te denken. Dus zou ze niet denken aan het bloed, de foto’s, de stapel gescheurde en afschuwelijke kleren.

Naomi begon aan de touwen om de enkels. ‘Hoe heet je?’

‘Ik... Ashley. Ik ben Ashley. Wie is hij? Waar is hij?’

Kan het niet zeggen. Wil het niet zeggen. Wil het niet denken. ‘Hij is nu thuis. Het gaat stormen. Hoor je wel?’

Zij was ook thuis, zei Naomi tegen zichzelf toen ze het andere touw doorsneed. Thuis in bed, en dit was een nachtmerrie. Er was geen oude kelder die naar muskus en plas en erger rook, geen vrouw, geen wilde-man. Ze zou in haar eigen bed wakker worden, en de storm zou alles hebben afgekoeld. Als ze wakker werd, zou alles schoon en koel zijn.

‘Je moet opstaan, naar buiten gaan. Je moet snel zijn.’

Rennen, rennen, rennen, in het donker, wegrekken. Dan zal dit nooit gebeurd zijn.

Terwijl het zweet over haar gekneusde gezicht droop probeerde Ashley op te staan, maar haar benen konden haar niet dragen. Ze viel op de aarden vloer en haalde piepend adem. ‘Ik kan nog niet lopen... mijn benen... Het spijt me, sorry, maar je moet me helpen. Alsjeblieft, help me hieruit te komen.’

‘Je benen slapen, dat is alles.’ Naomi pakte een oude deken en legde die om Ashley's schouders. ‘Je moet proberen op te staan.’

Samen slaagden ze erin Ashley overeind te laten komen. ‘Steun maar op mij. Ik zal je naar boven duwen, maar je moet proberen te klimmen. Je moet het proberen.’

‘Ik kan het niet. Ik kan het niet.’

Het regende naar binnen tijdens de langzame, zweterige klim naar boven, en twee keer tijdens die korte tocht gleed Ashley bijna uit. Naomi's spieren deden pijn door het gewicht, door het duwen. Maar met een laatste snikkende kreun, trok Ashley zichzelf naar buiten en lag hijgend op de grond.

‘Je moet opschieten.’

‘Ik weet niet waar ik ben. Sorry. Ik weet niet hoelang ik daarbeneden ben geweest. Eén dag, twee... Ik heb geen eten gehad en ook geen water sinds hij... Het doet pijn.’

De tranen stroomden over haar wangen maar ze snikte niet, ze keek alleen maar door haar tranen heen naar Naomi. ‘Hij... hij heeft me verkracht, hij kneep mijn keel dicht, hij sneed me, hij sloeg me. Mijn en-

kel... daar is iets mis mee. Daar kan ik niet op lopen. Kun jij me hiervan-
daan krijgen? Naar de politie?’

De regen viel met bakken uit de hemel, en de bliksem verlichtte de he-
mel alsof het al ochtend was.

Maar Naomi werd niet wakker.

‘Wacht even.’

‘Ga niet weer naar beneden!’

‘Wacht nu maar even.’

Ze klauterde naar beneden, terug naar die afschuwelijke plek, en pak-
te het mes. Er zat ook bloed op dat niet vers was, niet van de wondjes die
zij had gemaakt. Nee, er zat ook bloed op dat oud en droog was, en af-
komstig van iets ergers dan die sneetjes.

En ook al vond ze het walgelijk, toch zocht ze in de stapel vodden en
vond een kapot shirt en een gescheurde korte broek. Die nam ze mee
naar boven.

Ashley knikte toen ze die zag. ‘Oké. Slim van je.’

‘Ik kon geen schoenen vinden, maar het zal gemakkelijker voor je zijn
met deze trui en korte broek. Ze zijn gescheurd, maar...’

‘Dat geeft niet.’ Ashley beet op haar lip toen Naomi haar hielp met het
aantrekken van de korte broek, en voorzichtig haar armen optilde om
het shirt aan te trekken. Ze beet nog harder toen ze zag dat bij die bewe-
ging de snijwonden op haar borst opengingen en begonnen te bloeden.

‘Steun maar op mij.’ Omdat Ashley rilde, sloeg Naomi de deken weer
om haar schouders.

Je moet het gewoon doen, zei ze tegen zichzelf. Niet nadenken, ge-
woon doen.

‘Je móét lopen, ook al doet het pijn. We zullen een mooie, dikke stok
zoeken, maar we moeten nu weg. Ik weet niet hoe laat het is, maar zodra
het ochtend is zullen ze me gaan zoeken. We moeten naar de weg gaan.
Daarna is het nog zeker anderhalve kilometer naar de stad. Je moet lo-
pen!’

‘Als het moet, kruip ik wel.’

Ashley ging op haar knieën zitten en kwam overeind, geholpen door
Naomi. Het ging langzaam, en Naomi merkte aan Ashley's moeizame
ademhaling dat het pijn deed. Ze vonden een op de grond gevallen tak

en dat hielp een beetje, een heel klein beetje maar, toen de onweersbui het pad in een modderpoel veranderde.

Ze staken de kreek over, die nu snel stroomde door de regen, en liepen door.

‘Sorry, ik weet helemaal niet hoe je heet.’

‘Naomi.’

‘Wat een mooie naam. Naomi, ik moet even stoppen.’

‘Oké, heel even dan.’

Ashley leunde tegen een boom. Ze ademde moeizaam en steunde zwaar op de afgebroken tak terwijl zweet en regen over haar gezicht stroomden. ‘Is dat een hond? Ik hoor een hond blaffen.’

‘Dat zal King wel zijn. Daar is het huis van de Hardy’s.’

‘Kunnen we daarnaartoe? Dan bellen we de politie, zij zullen ons wel helpen.’

‘Dat is te dichtbij.’

Meneer Hardy was net als haar vader diaken bij de kerk. Hij zou eerst haar vader bellen en dan pas de politie.

‘Te dichtbij? Ik heb het gevoel dat ik al kilometers heb gelopen.’

‘Nee hoor, nog niet één.’

‘Oké.’ Ashley sloot haar ogen even en beet op haar lip. ‘Oké. Ken je die man? Die man die me gevangen heeft genomen, die me pijn heeft gedaan?’

‘Ja.’

‘Weet je hoe hij heet, waar ze hem kunnen vinden?’

‘Ja. Nu moeten we doorlopen. We moeten opschieten.’

‘Vertel me hoe hij heet.’ Met een van pijn vertrokken gezicht zette Ashley zich af van de boom en begon weer te strompelen. ‘Dat helpt, als ik het weet.’

‘Hij heet Thomas Bowes. Thomas David Bowes.’

‘Thomas David Bowes. Hoe oud ben jij?’

‘Elf. Maandag word ik twaalf.’

‘Gefeliciteerd met je verjaardag. Je bent echt slim en sterk en moedig. Je hebt mijn leven gered, Naomi. Je hebt al voor je twaalfde verjaardag iemands leven gered. Dat mag je nooit vergeten.’

‘Dat zal niet gebeuren, ik zal het niet vergeten. De storm gaat liggen.’

Ze bleef in het bos. Daardoor kostte het meer tijd dan wanneer ze op de weg liepen, maar ze wist nu wat angst was en ze bleef in het bos tot ze bij de rand van het stadje Pine Meadows waren.

Daar ging ze naar school, en naar de kerk, en daar deed haar moeder inkopen op de markt. Naomi was nog nooit in het kantoor van de sheriff geweest, maar ze wist wel waar het was.

Toen in het oosten de zon opging en het eerste licht op de plassen glinsterde, liep ze langs de kerk en over de smalle brug over de smalle stroom. Haar teenslippers maakten soppende geluiden op de straatstenen en Ashley trok met haar been, hield de tak stevig vast, en haalde bij elke stap moeizaam adem.

‘Hoe heet dit stadje?’

‘Pine Meadows.’

‘Hoe? Ik was in Morgantown, ik studeer aan de wvu.’

‘Dat is bijna twintig kilometer hiervandaan.’

‘Ik was aan het trainen. Hardlopen. Ik ben een marathonloper, al kun je dat nu misschien niet geloven. En ik was aan het trainen, dat doe ik elke ochtend. Hij stond geparkeerd aan de kant van de weg met de motorkap omhoog, alsof hij autopech had. Ik moest iets langzamer gaan lopen en toen greep hij me. Hij sloeg me ergens mee. En ik werd wakker in die kelder. Ik moet weer even stoppen.’

Nee, nee, nee! Niet stil blijven staan! Niet nadenken. Gewoon doen.

‘We zijn er bijna. Kijk, aan het einde van deze straat, dat witte huis, zie je dat bord hangen?’

‘Pine Meadows Sheriff’s Department. O godzijdank!’ Toen begon Ashley te huilen, gekwelde snikken waar ze allebei van schrokken.

Naomi had haar arm om Ashley’s middel geslagen en klemde haar steviger tegen zich aan, liet Ashley nog zwaarder op haar steunen en trok haar het laatste stukje met zich mee. ‘Nu zijn we veilig. We zijn veilig.’

Toen Ashley op de kleine veranda in elkaar zakte, sloeg Naomi de deken nog steviger om haar heen en bonsde hard op de deur.

‘Is daar al wel iemand? Vast niet. Het is nog zo vroeg.’

‘Ik weet het niet.’ Maar Naomi klopte nog een keer aan.

Toen de deur open werd gedaan, zag Naomi vaag het jonge gezicht, het verwarde haar.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ begon hij, maar toen dwaalde zijn slaperige blik van Naomi naar Ashley. ‘Jezus christus!’

Hij trok de deur open, sprong naar buiten en knielde naast haar. ‘Ik breng je wel naar binnen.’

‘Help! Help ons!’

‘Jullie zijn veilig. Het komt allemaal goed.’

Naomi vond hem maar een schrielle vent, maar hij tilde Ashley op alsof ze een veertje was en hij bloosde even toen de deken van haar af gleed en door haar gescheurde shirt het grootste deel van haar linkerborst zichtbaar werd.

‘Liefje,’ zei hij tegen Naomi, ‘hou de deur even open. Hebben jullie een ongeluk gehad?’

‘Nee,’ zei Naomi.

Ze hield de deur open en had even de tijd om zich af te vragen of ze moest wegrennen, gewoon moest wegrennen, of naar binnen moest gaan.

Ze ging naar binnen.

‘Ik zet je hier neer. Gaat het nu wat beter?’ Hij keek naar de blauwe plekken op Ashley’s keel en toen drong het tot hem door. ‘Liefje, zie je die waterkoeler daar? Wil je misschien voor... Hoe heet je eigenlijk?’

‘Ashley. Ashley McLean.’

‘Wil je wat water voor Ashley pakken?’

Hij draaide zich om terwijl hij dat vroeg en zag het mes dat Naomi tegen haar zij drukte. Op dezelfde ontspannen toon zei hij: ‘En geef dat maar aan mij, oké? Goed zo.’

Hij pakte het mes uit Naomi’s krachteloze hand en legde het op een plank, buiten bereik.

‘Ik moet een paar telefoontjes plegen. En de dokter die hiernaartoe moet komen en jou moet onderzoeken. Maar we moeten ook een paar foto’s maken. Begrijp je dat?’

‘Ja.’

‘En de sheriff moet komen, en er zullen vragen worden gesteld. Ben je daartoe in staat?’

‘Ja.’

‘Alles is nu goed. Drink maar een beetje water. Goed zo, meisje,’ zei

hij tegen Naomi en hij streek zacht over haar natte haar toen ze een papieren beker naar Ashley bracht.

Hij pakte een telefoon van een bureau en toetste een nummer in. ‘Sheriff, met Wayne. Ja, ik weet hoe laat het is. We hebben hier een vrouw en ze is gewond. Nee meneer, geen ongeluk. Ze is verkracht, en er moet een volledig onderzoek plaatsvinden.’ Hij draaide zich om, praatte zacht, maar Naomi hoorde de term verkrachtingsset.

‘Een meisje heeft haar hiernaartoe gebracht, volgens mij de dochter van Tom en Sue Bowes.’

Ashley liet haar beker zakken en keek Naomi aan. ‘Bowes.’

‘Ja, Ik ben Naomi Bowes. Je moet wat drinken.’

‘Maar jij ook, kindje.’ Ashley zette haar beker neer en trok Naomi naar zich toe. ‘Maar jij ook.’

Toen Naomi brak, toen alles in haar ten slotte brak, legde ze haar hoofd op Ashleys schouder en begon ze te huilen.

Ashley en Wayne keken elkaar aan. ‘Het is haar vader die me dit heeft aangedaan. Het was Thomas David Bowes die dit heeft gedaan. En het was Naomi die me heeft gered.’

Wayne ademde langzaam uit. ‘Sheriff, u kunt hier maar beter zo snel mogelijk naartoe komen.’